

פרשת נצבים ראש השנה תשפ"ב

~ פרשת נצבים ~

"את אשר ישנו פה עמנו עומד היום ואת אשר איננו פה עמנו היום" (כט, יד)

אמרו חז"ל שביום הדין הגדול והנורא שיהיה לעתיד הגוף יכול לטעון שאיננו אשם כיון שבלי הנשמה אינו יכול לעשות כלום, ואילו הנשמה יכולה לטעון שבלי הגוף לא היתה חוטאת, לכן יחזיר הקב"ה את הנשמה לגוף וידין את שניהם יחד.

זה שאמר משה שהוא עושה הברית עם שניהם יחדיו "את אשר ישנו פה עמנו עומד" - הוא הגוף שעומד בפנינו, ואת אשר איננו פה עמנו" - היא הנשמה שאינה נראית. (מלא העומר הגה"ק ארי' ליב צינץ אב"ד פלאצק)

"ואת אשר איננו פה עמנו" (כט, יד)

יהודי מהעיר ביתר הרחיב את דירתו ללא רישיון, ואף עשה זאת בלי רשות מהשכנים, ובנוסף הוסיף חטא על פשע שבהרחבתו החשיך את מטבחו של השכן, כלא אותו בכוך חסר אור ואוויר!

השכן תבע אותו לדין תורה. אך הלה אמר: "הדין הוא שהולכים אחר הנתבע. רצונו להתדיין בפני חכם בן ציון אבא שאול".

התדיינו לפני הגאון רבי בן ציון זצ"ל שמיד ראה כי הצדק הוא עם התובע, שתבע להרוס את כל תוספת הבניה. פנה רבי בן ציון לתובע ואמר לו: "כמה זמן אדם חי?! שמע לי ותוותר!" הבין התובע את הבקשה בשכלו והתקשה להענות לה בלבד. אמת ונכון שאדם חי שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ואז עולה לעולם הנצח. וכי משום כך מותר להחשיך את דירת הזולת, ולבנות בלי שום התחשבות?!

אך בכ"ז הרי יש כאן בקשה מרבי בן ציון והוא אינו יכול לסרב לה, לבסוף הפטיר ואמר לרבי בן ציון: "הרב! קשה לי. אבל אם הרב מבקש אני נענה!"

הרעיף עליו רבי בן ציון ברכות אין קץ, ולא נותר לו אלא להסביר לאשתו את הויתור ומדוע חייבת היא לדור במטבח אפל...

כעבור חצי שנה נפטר הנתבע, זה שבנה את ההרחבה, האלמנה שעברה לגור ליד ילדיה, הציעה במחיר נוח את הדירה למכירה, והוא קדם לרכוש את הדירה מדין "בר מצרא", וכל תוספת הבניה הפכה להיות שלו!

או-אז הבינו את דברי רבי בן ציון: "כמה זמן אדם חי"... (יגילו במלכם)

"כי אתם ידעתם את אשר ישבנו" (כט, טו)
סיפר רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל: הגה"צ רבי אייזיק שר זצ"ל (שהיה חתנו של הסבא מסלבודקה) הגיע לירושלים לישיבת חברון.

כשראה אותו ראש הישיבה הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל פינה מיד את מקומו ונתנו לרבי אייזיק.

התיישב רבי אייזיק על מקומו של רבי יחזקאל במשך ארבעה ימים, ולאחריהם עזב את המקום ועבר לשבת במקום אחר.

שאל אותו רבי יחזקאל: "רבי אייזיק! כלום אין מקומי מוצא חן בעיניכם? מדוע הלכתם למקום אחר?"

השיב רבי אייזיק: וכי עלה על דעתכם שאתפוס את מקומכם? לא עלה על דעתי לעשות כדבר הזה! כל מה שרציתי הוא לראות איך בן אדם מסוגל לוותר על המקום שלו [הנכבד] ולתתו לאחר. לאחר שראיתי בעיני, במשך ארבעה ימים, כיצד ויתרתם בלב שלם על מקומכם, למדתי את שרציתי ללמוד, ויכול אני כבר לשבת במקום אחר". (יחי ראובן)

"והתברך בלבבו לאמור שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך" (כט, יח)

יהודי שלא הקפיד על שמירת המצוות אף כלפי חוץ, נשאל על ידי הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר מפני מה אין הוא מקיים את חובתו כיהודי.

נענה הלה בהתחכמות: "רחמנא ליבא בעי". אין צורך לשיטתו לקיים את המצוות בפועל, מספיק להיות יהודי בלב.

"אף כשתבוא לעולם האמת", חרץ לעומתו הרבי, "יפסקו עבורך בשמים שמי שהיה יהודי רק בלבד ולא במעשיו, יקבל את שכרו במחשבה בלבד ולא למעשה"...

(במחשבה תחילה)

"הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו" (כט, כח)

מבאר רש"י, כי על העוונות הטמונות בלב חברו, אין חובה על האדם להוכיח את חברו, שהרי אינו יודע מה בליבו. הקדוש ברוך הוא יפרע מאותו יחיד. אולם על עבירות הגלויות לכל, חובה על האדם להוכיח את חברו, ולבער את הרע, שאם לא כן, הקדוש ברוך הוא יעניש את הרבים. בימי זקנותו של רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים", פרצה בראדין מחלוקת קשה. מיהר ה"חפץ חיים" ועלה על הבימה בבית הכנסת, וכך אמר:

אחים יקרים! אילו היו נותנים לי אלפיים רובל, על מנת שאסכים לדרוש בבית הכנסת, לא הייתי מסכים בשום פנים ואופן! אין אני מוכן למכור את זמני בכסף.

לעי"נ הרה"צ
ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

פרשת נצבים ראש השנה תשפ"ב

המתירים והאוטורים, נענה: "מעיקר הדין מותר לנו לבנות את בית הבחירה. יש בידינו הלכות פסוקות ברמב"ם וביד חכמי התורה ניתן הכוח לפסוק כדת של תורה. טומאת מתים? טומאה הותרה בציבור.

"אולם אני שואל אתכם", התפלא ה'דברי חיים' על עצם הרעיון, "וכי אלף ושמונה מאות שנה התייסרנו בגלות כדי שהברון הירש יגאל אותנו?!..."

(במחשבה תחילה)

"והביאך ה' אלוקיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך" (ל, ה)

המעביר על מדותיו, מסוגל לוותר הרבה מעצמו, והמוותר לא רק שלא מפסיד אלא מרויח.

מעשה שסיפר הגאון רבי נחום פרצוביץ זצ"ל: לאחר שנפטר אביו של הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל שהיה רב העיר גרודנא, רצו בני הקהילה למנות את רבי שמואל במקומו, אך רבי שמואל ויתר על הרבנות לאחיו הגדול, וכדי שלא ילחצו עליו לכהן כרב, נהג עצמו במנהג בזיון. כדי שיחשיבו את אחיו מעליו. אך כשראה שבני העיר דבקים בעמדתם להכתיר דוקא אותו, קם ונסע ללמוד בישיבת מיר.

ואולם בישיבת מיר התעוררה עליו סכנת הגיוס לצבא. אילו היה מוכתר לרב היה נפטר מגזירה זו, אך מחמת שויתר לאחיו לא היתה בפניו ברירה אלא לעלות לארץ ישראל לישיבת לומז'ה.

על פניו היה נראה שויתר ויתור רוחני גדול - גם לא הוכתר כרב וגם הוכרח לנדוד לא"י. אך למפרע התברר שעצם הויתור והבריחה לא"י הצילו את חייו מהשוואה הנוראה, ולא זו בלבד אלא שזכה בארץ ישראל להיות גדול ראשי הישיבות. רבי נחום פרצוביץ תלה כל הצלחתו של רבי שמואל במעשה הנשגב של הויתור לאחיו.

(ישורון - מ"א)

~ ראש השנה תשפ"ב ~

"יראתי בפצותי שיח להשחיל"

הילד הקטן לא יודע חוכמות: קשה לו עם הנעליים המכבידות! הוא רוצה ללכת יחף! אבל אבא שלו מזהיר אותו: בני, אל תלך יחף, זה יכול להיות מסוכן! אתה רואה את הרצפה כאן בחצר? היא מלאה בקוצים ובשברי

מלאה בקוצים ובשברי זכוכית! עלול חלילה להיכנס לך קוץ מכאיב, וזה עלול להיות מסוכן! הרגל יכולה חלילה להזדהם, ולהגיע למצב ש --- השם ישמור!

לעי"נ האשה החשובה
מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

אולם כעת, לרגל המצב, מוכרח אני לומר את דברי: לעתיד לבוא ידרש כל אחד ואחד מאיתנו לתת דין וחשבון על מעשיו בפני בית דין של מעלה.

דעו לכם, כי ענין המחלוקת הוא דבר חמור מאד! אף מי שמקיים מצוות רבות, אם נכשל ומתערב במחלוקת, הרי הוא כמי שמכניס חפצים לשק אשר בו חור... כל המצוות שצבר בימי חייו יאבדו...

בטוח אני, כי כאשר יבואו בעלי המחלוקת שבעירנו לפני בית דין של מעלה, ינסו להנצל מהדין על ידי כך שיאמרו: בעירנו היה יהודי זקן בשם ישראל מאיר, אשר חשבנו אותו לתלמיד חכם, והוא ראה ושתק... לכן, אחים יקרים - סיים ה"חפץ חיים", בקול נרגש - מבקש אני מכם, אל תזכירו את שמי לפני בית דין של מעלה!

תוך כדי אמירת דברים אלה פרץ ה"חפץ חיים" בבכי מר, וכל גופו רעד. המראה השפיע מאד על כל בני העיר, והמחלוקת שככה מיד.

"והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה" (ל, א)

אם תבוא הברכה על ישראל מובן מאוד מפני מה פותח הפסוק במילה "והיה", שהרי לימדונו חז"ל "אין 'והיה' אלא לשון שמחה". אולם מה מקום יש לשמחה זו כאשר תבוא חלילה הקללה?

מבאר ה'אור החיים' הקדוש רמז הכתוב: צריך אתה להיות בשמחה - בבחינת 'והיה' - כאשר "יבואו עליך כל הדברים האלה", גם כאשר תגיע הברכה וגם כאשר חלילה להפך. שכן לימדונו חז"ל: "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה..."

(במחשבה תחילה)

"ושב ה' אלוקיך את שבותך" (ל, ג)

לפני כמאה ושמונים שנה החליט הברון הירש להחיש את הגאולה בצורה מקורית. כסף לא היה חסר לו וגם לא קשרים. הוא פנה אל הסולטן העות'מאני ששלט בארץ ישראל וביקש לקנות ממנו את מקום המקדש, על מנת לבנות את בית המקדש השלישי.

הידיעה נפוצה בעולם היהודי והחלה לעבור בין בתי גדולי ישראל.

שאלות הלכתיות רבות היו כרוכות בה. ראשית, האם נכון לבנות את בית המקדש בידי אדם. ובכלל, מה מותר ומה אסור כשכולנו טמאי מתים, והאם יודעים אנו היטב את דיני העבודה לבנות את הבית כיאות.

השאלה הגיעה גם אל הרה"ק רבי חיים מצאנז כדי לשמוע את חוות דעתו. כששמע הרה"ק מצאנז את סברות

פרשת נצבים ראש השנה תשפ"ב

היא התקנה! כל זמן שעדיין ניתן להשתמש בסכין - ואין צורך בנייתו סבוך, המצב הוא עדיין טוב... הסכנה האמיתית היא בקוץ שעלול להיתחב בבשרו העדין! מדוע אם כן, אינך מזהיר אותו על הסכנה האמיתית???

מה יאמר לנו האבא? אנחנו צודקים, אמנם הפחד האמיתי אמור להיות מהקוץ המזוהם, ופחות מהסכין המצילה... אבל, מה לעשות, הקוץ לא מפחיד את הילד - ואילו הסכין, כן!

משל מפעים, אין מה לומר... שאל פעם פילוסוף את הבעל שם טוב הקדוש: בתורה מצאנו דבר מאוד מוזר לכאורה. הקדוש ברוך הוא מצווה את עם ישראל - שיהיה להם יראת שמים! שיראו מלפניו! ולכאורה, איזה מלך בעולם צריך להזהיר ולהורות - שיפחדו ממנו?

אין אדם אחד ברחוב שאינו מפחד בראותו שוטר עומד בקצה הרחוב! למה? כי הוא יודע שהשוטר שולט עליו במידה מסוימת, הוא שולט על חרותו ועל כספו... ואילו מלך? זה הרבה יותר מפחיד! המלך שולט על החיים, הוא יכול לגזור גזירת מוות חלילה! מי לא יפחד מהמלך??? נו, אז למה הבורא יתברך צריך להורות לנו - לפחד ממנו? הרי הוא שולט על כל מערכות החיים שלנו! ברגע אחד הוא יכול להפסיק את החיות שלנו חלילה! זה הרי אך טבעי לפחד ממנו!

אמר הבעל שם טוב לאותו גוי: כל מה שהסברת כעת הוא נכון, אבל לא זו היראה שהבורא מבקש מאיתנו! כאשר אדם מפחד מהשוטר, או מהמלך החזק השולט עליו, האם הוא מפחד מהמלך - או שהוא מפחד על עצמו, ש-הוא יאבד חיים, ש-הוא יאבד כסף, ש-הוא יפסיד כבוד... עם כל הכבוד הראוי, זו - לא יראה מהמלך, זהו פחד איום ונורא על ההפסדים הצפויים לי אם המלך יכעס עלי...

הבורא יתברך מבקש מאיתנו פחד אחר לחלוטין!!! ונקדים, המגיד ממעזריטש אומר: יראת העונש - אינה כלום! שוב: יראת העונש - אינה כלום! מי שמקיים מצוות ונשמר מעבירות - רק כי הוא מפחד על חייו, או על העונשים הצפויים לו, זה שום דבר... למה? כי הוא לא מפחד מהריבונות של עולם! הוא מפחד על עצמו, על הגוף שלו, על החיים שלו, על הכסף שלו! אז מה אם כן היראה האמיתית - אותה הבורא מבקש מאיתנו?

לצורך זאת עלינו להקדים נקודה, גם היא מהמגיד ממעזריטש: המדרש אומר, שבשונה ממלכי בשר ודם, שכאשר הם גוזרים לקיים הוראה מסוימת אין הם רואים עצמם מחויבים לקיים את אותה מצווה, הרי שהבורא יתברך

הילד מחכה לרגע קטן שאבא לא מבחין ו... חולץ נעליים, משתובב יחף להנאתו, בלי כל הפרעה... ואכן, את אשר יגור האב, אכן קרה, קוץ קטן נתחב עמוק בכף רגלו של הילדון.

הילד כלל לא מרגיש את הכאב, הקוץ הוא לא גדול, ולא מורגש כמעט... אבל האבא מבחין בכך, ונחרד. בעיני רוחו הוא כבר רואה את הזיהום הקשה מנפח את רגלו של הילד, במוחו רצים מחשבות אימה על חדר מיון ועל ניתוחי חרום... מה עושים עכשיו?

כמו כל אבא אחראי, הוא נוטל בידיו סכין קטנה, וגם פינצטה כמובן, משכיב את הילד לידו ומתחיל בפעולת ההצלה!

הילד התמים, מעולם לא ראה דבר כל כך מפחיד! אבא שלו! זה החזק, האהוב, החביב, דווקא הוא! בא אליו עם סכין ועם עוד כלי קטן - והוא עומד לחתוך בבשרו החי! "לאאא, אבא, רחם עלי! אני מפחד, אני נורא מ-פ-ח-ד!!!"

אבל האבא, זה הרחום, יודע שאין זמן כעת לגינוני רחמים, חייבים להציל את הילד, כי אם לא - יהיה כאן סיפור מצער! "תבין, בני", הוא מנסה להסביר, "נכנס לך כעת קוץ קטן אך מסוכן, חייבים להוציא אותו!"

אבל הילד עדיין לא מרגיש את הקוץ, הוא אינו יודע שבעוד יומיים הרגל שלו עלולה להתנפח לממדים מבהילים... מבחינתו, הוא כעת עומד לסבול, ולכאוב, ולהתייטר, סתם!

האבא אינו ממתין אף לרגע, הוא תופס את בנו בחוזקה וחותר בעדינות...

הילד צווח בכאב! הוא בוכה והלב נצבט - אבל הוא לא יודע, שברגעים אלה ממש הוא ניצל מגורל אכזרי הרבה יותר!

חלפו ימים, עברו חודשים. כמעט שנה... יום אחד הילד מגלה שוב רצון כזה, להשתובב בחצר, יחף...

כאן האבא נדרש לשאלה: מה הוא אמור להזהיר את ילדו? האם יזהיר אותו "עלול להיכנס לך קוץ מסוכן ברגל!"? כי, למעשה, זוהי הסכנה האמיתית, זהו הפחד המצמית! אבל, מה לעשות, את הילד כל זה לא מ-ע-נ-י-י-ן! לא אכפת לו מקוץ כזה או אחר...

לכן האבא קורא לבנו, ובעיניים חמורות אומר לו: "ילדי היקר, אתה זוכר את הסכין? אתה זוכר את החתך שעשיתי לך ברגל? אם תלך יחף..." האבא לא מספיק לסיים את המשפט, והילד מנתר בבהלה... לאאאא, הוא לא רוצה לסבול שוב...

כעת נבוא, ונשאל את האבא היקר: למה דיברת איתו בכלל על הסכין? הסכין זו לא הנקודה! הסכין היא אפילו הפתרון!

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

פרשת נצבים ראש השנה תשפ"ב

שכולו טוב. ואז? הרופא יישאר בחדר הניתוח בעוד החולה בעולם העליון. אבל הטייס, אם ידאג לעצמו בלבד, ידאג בהכרח גם לנוסעיו, כי אם חלילה אינו דרייבר טוב, הוא גם פוגע בעצמו לבד מנוסעיו.

וזה כביכול מצבנו שאנו קשורים עם הקב"ה בקשר של אבא ובניו, ישראל וקוב"ה חד הוא, וזהו מה שדרשו "אני לדודי ודודי לי" כי נסמכים אנו על רבש"ע כי דואג הוא לנו באותה בחינה שדואג הוא לעצמו.

"באין מליץ יושר מול מגיד פשע, תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט"

כשאדם יודע את אפסותו, הוא יודע ומודע שחטא בשל תאוות ליבו וחולשתו, ולכן לא הצליח להתגבר על יצרו הרע. עצם העובדה שהוא משים את עצמו ל"אין מליץ יושר" - זה ממליץ עליו לטוב לפני הקב"ה. (הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיצ'וב)

פעם בראש השנה כשנכנסו הרה"ק השר שלום מבעלזא זיע"א עם בנו הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זיע"א לבית הכנסת להתפלל, אמר אביו מרן מהר"ש לבנו, שם עומדים שני יהודים ומשוחחים, לך ושמע על מה הם מדברים. חזר ואמר ששמע אחד אומר לחברו, אוי, היום ראש השנה, במה אנו באים לפני מלך מלכי המלכים. אמר מהר"ש שבכך ביטלו קיטרוג שהיה בשמים. על כל המלצות הסניגור על עם ישראל ענה המקטרג, טען הסניגור ישראל נותנים צדקה, השיב כנגדו הקטיגור, גם הגויים נותנים צדקה. ועוד כהנה וכהנה. רק כאשר אמר הסניגור שלישראל יש לב נשבר, לא יכול המקטרג לעמוד כנגדו, לפי שלב נשבר נמצא רק בישראל, ויהודים אלה הם שביטלו את הקיטרוג בשמים.

גם זו לטובה

כתב מהרש"ק ב'חכמת שלמה' בשו"ע או"ח שלאחר תפילת שחרית לפני קריאת התורה יהא רגיל אדם לומר 'גם זו לטובה' 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', ויסתובב במאור פנים ושמחת לב, שאם עשו סימנא מילתא בליל ר"ה בכמה מיני מאכלים, אין לך סימנא מילתא כמאור פנים בראש השנה, שאם פניו מלא פחד ורעדה, מתח וחרדה, עצב ובלבלה, אין לך סימן לא טוב גדול מזה, שהרי אמרו שכמו שאתה נראה בראש השנה כך יראה כל השנה, א"כ צריך להיות חכם גדול בראש השנה לחשוב שבוודאי ייטיב ה' עמנו, כי חדות ה' היא מעוזכם. (ר' מנשה ישראל רייזמן)

יה"ר שנסכה לפני אופה, שנה ביאה, שנה שמה, עס חוגג חיים, שהגפילוג יקבאו ארחמים ולכזון, ושופט רחמים וחסדים אופים על כל ישאל, אמן.

מקיים את כל המצוות הכתובות בתורה... הגמרא אומרת שהקדוש ברוך הוא מניח תפילין, הקדוש ברוך הוא מתפלל, הקדוש ברוך הוא עוסק בתורה. שואל המגיד: מילא כל המצוות, אפשר אולי להבין כיצד הקדוש ברוך הוא מקיים אותם, אבל מה עם יראת שמים? ממי וממה יש לו לבורא יתברך בכבודו ובעצמו לפחד??? אומר המגיד: כמו אבא, שהפחד הכי גדול שלו הוא - שבנו ייצא חלילה לתרבות רעה או יחלה, כך הבורא עומד ורועד - שהילדים שלו חלילה לא יאבדו את הקשר איתו!!! זוהי ה'יראת שמים' של הבורא! ובדיוק זהו ה'יראת שמים' שאמורה להיות לנו? בדיוק זה! יראת שמים - פחד שחלילה לא נאבד את הקשר שלנו עם הבורא, שחלילה לא נשכח את יסוד קיומנו, את הבורא המהווה ומחיה אותנו! ובחזרה למשל: הסכנה האמיתית, ה'קוץ', הוא אם חלילה נשכח את הבורא, אם חלילה נאבד את הקשר איתו! אבל אנחנו הרי חיים בתוך עולם רחוק, שבו 'קשר בורא' אינו נחשב למוצר בסיסי... ולכן הקדוש ברוך הוא שולח לנו פחדים אחרים, פחד מכאבים, פחד מעונשים, פחד מקורונה, פחד מהעדר חיים, כבוד או כסף. זו האמת, אם לא אותם פחדים, אם לא אותה תחושת חוסר אונים, לא היתה לנו כל סיבה להתחיל לחפש את הבורא בעולם... לא היינו מבינים כי עלינו להפסיק להתהלך יחפים...

חייבים את יראת העונש - בכדי להתחיל את התהליך! אבל הבורא מבקש מאיתנו: אל תישארו בפחדים הקטנים הללו! בבקשה - תעלו כבר כיתה! תבינו שהפחד האמיתי, הסכנה האמיתית היא - אם חלילה נאבד את הקשר בינינו!!! (נקודות של אור - ספינקא)

"לדוד ה' אורי וישעי"

"אורי" בראש השנה שהוא יום הדין, שנאמר (תהלים לו, ו): "והוציא כאור צדקך ומשפטך כצהרים", "וישעי" ביום הכפורים, שיושיענו וימחול לנו על כל עונותינו. (מדרש תהלים)

רבי יעקב גלינסקי הסביר, 'אני לדודי ודודי לי', כאשר אדם נזקק לרופא, חוקר ומחפש מיהו הרופא הטוב ביותר, המומחה מכולם, שולחים אותו לכתובות שונות לראות ולבדוק המלצות וכו'. אך כאשר נזקק הוא לנסוע באוטובוס או עולה הוא על מטוס אין הוא מברר מי הטייס, מי הם צוות המטוס כמה טיסות ביצעו, והאם בהצלחה? אלא שאלתו היחידה היא באיזה חברת תעופה כדאי לטוס, ולכל היותר היכן יהיה מקום מושבו. מדוע? מה השוני? התשובה כל כך פשוטה, הרופא, אם יחשוב על עצמו בלבד ולא על המטופל הרי במקרה הגרוע הוא ישלח אותו לעולם